

Славейче

ИЛЮСТРОВАНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ДЕЦА И ЮНОШИ

Излиза всѣки месецъ презъ учебната година. Годишенъ абонаментъ 10 лева предплатени.
Одобрень и препоръчанъ отъ М-вото на Народната Просвѣта съ окръжно № 1667 отъ 16. IV. 1937 година
Редакторъ: ГЕОРГИ КРЪНЗОВЪ

ГОДИНА ПЕТА

БРОЙ 3
ноември 1940

Всичко — пари, писма, материали — да се изпраща на адресъ: в. „Славейче“, ул. Чумерна, 29 — София. Пош. чекова с/ка № 624. Тел. 3-22-06.

БЪДЕТЕ ПЕСТЕЛИВИ!

Най-лесното нѣщо е човѣкъ да харчи пари. По магазинитѣ има толкова много хубави нѣща, които всѣки може да купи, стига да има пари, които да не жали.

Който има пари и не мисли за утрешния день, той бързо решава и си купува, каквото му се прииска. Има деца, които постоянно си купуватъ разни сладки работи: бонбони, халва, шоколади и какви ли не лакомства. Други пъкъ си даватъ паритѣ за безполезни играчки, за глупави забавления и за празни работи.

А идва време, когато нѣматъ пари да си купятъ най-необходимото. И тогава имъ е мъчно, че го нѣматъ.

Който си пести даденитѣ му или препечелени пари, той винаги може да си купи това, което му е необходимо, отъ

което ще има полза.

Не си харчете паритѣ за безполезни нѣща!

Пестете всѣки день! Спестявайте всѣки левъ, който имате! Дали сж ви го дали, или сами сте си го спечелили, пазете го! Той ще ви трѣбва нѣкой день!

Народната поговорка казва: бѣли пари за черни дни. А така сжщо: който пести на младини, той ще има на старини!

Пестете отъ малки, за да не бждете въ нужда, когато станете голѣми!

По-добре е сега да се лишавате отъ дребнитѣ нѣща, за да имате после за голѣмитѣ!

Само съ трудъ и спестовностъ човѣкъ може да достигне до спокойно и радостно бждеще.

Бждете пестеливи!

БАБА И ВНУЧЕ

Изъ куминя вѣтъръ свири, въ кѣщи печката бумти, а край нея, на миндеря баба дрѣме и мълчи.

— Събуди се, мила бабко, приказки ти азъ чета, ти отъ тѣхъ ли така сладко се унесе и заспа?

— Мило, обично детенце, слушамъ приказкитѣ азъ, като моето вретенце тихо шепне твоя гласъ.

И припомнямъ си години: малка като тебе бѣхъ, нѣмахъ книжки, ни картини, за училище скърбѣхъ.

Тѣй отрастнахме тогава въ онѣзъ тъмни времена. Вий учете се за слава, сѣйте златни семена.

Радка Станимирова

ДЪРВАРА И ЗМИЯ

Дърваръ отишълъ въ гора за дърва. Когато дигналъ брадвата къмъ дънера на едно дърво, пепелянка пропѣзляла и той я затисналъ съ брадвата си.

Змията го замолила:

— Остави ме още нѣколко минути да се порадвамъ на живота, да чуя пѣсенята на птичкитѣ!

Дърварътъ билъ добъръ човѣкъ и дигналъ брадвата отъ главата на змията. Въ сжщия мигъ тя го ухапала смъртносно.

— Ахъ, така ли ми се отблагодари за това, че пощадихъ живота ти?

Змията, като се отдаличила му отвърнала:

— Нима и хората не се отплащатъ на всѣко добро съ зло?

Димитъръ Огняновъ

НА КЛАДЕНЕЦА

Въ Северна Аржентина има много такива първобитни кладенци, отъ които вадятъ вода съ малки кофи. На снимката виждате едно малко момче аржентинче, което вади вода за жаднитѣ си родители, заети съ работа въ полето. То спуска предпазливо кофата, като стои изправено на страна отъ самия кладенецъ, който може да е доста дълбокъ.

КАПАТЪ ЖЪЛТИТЪ ЛИСТА...

Есень тиха, есень златна кротко броди по свѣта, надъ земята благодатна капятъ жълтитѣ листа.

Капятъ тихичко листата, плачатъ сухи дървеса, и почиватъ си нивята подъ оловни небеса.

Въ запусѣлитѣ полета и въ смълчанитѣ гори, есень нѣжна кротко шета, есень съ бисерни слани!...

Недѣлчо Тинчевъ

ЕСЕНЬ

Есеньта се настани по хълмища и долини. Нѣма вече да звѣни птича пѣсенъ изъ градини.

Нѣма пѣсни и игри. Дребенъ дждъ роси тревата. Вредомъ жълтъ килимъ покритъ и горитѣ и полята.

Нѣма вече она шумъ по зеленитѣ поляни. Запустява всѣки друмъ. Спятъ и селскитѣ хармани.

Всички бързатъ. Зимнина гледа всѣки да си скжта. Че безъ дрехи и храна, знаятъ — зимата е люта.

Славчо Ангеловъ

БЕЗПЛАТНАТА КНИЖКА-ПРЕМИЯ

„МИНЗУХАРИ“ отъ Радка Станимирова, излѣзе отъ печатъ и се изпрати на всички редовни и отчетени абонати и настоятели. **Побързайте съ изплащането на абонамента, за да получите книжката-премия! Крайниятъ срокъ — 15 декември, приближава!**

Христо Миндовъ

ВЕСЕЛИЯТЪ ДЪДО

Добъръ старецъ бѣше дѣдо Тилилейко. Веселъ и усмихнатъ. Сякашъ въ сърдцето му имаше една птичка и пѣше постоянно. Имаше си дѣдо Тилилейко и една шарена свирка. Ще вземе свирката си, ще излѣзе на двора, ще се подпре на старата круша и цѣлъ день ще си тюрюлика. Омайно свирѣше дѣдо Тилилейко, та и птичкитѣ се нагрупваха по клонетѣ да го слушатъ. И пѣпкитѣ на дърветата се пукаха отъ неговитѣ пѣсни. И топлятъ бѣломорецъ прѣпваше въ двора и пѣше сладки пѣсни. А дѣдо Тилилейко ходи изъ двора и свири. Ходи изъ селото и свири. Ходи изъ кж-

щи и пакъ свири. Дюрюлъ, — дюрюлъ, дюрюлъ — дюрюлъ... Веселъ дѣдо!

— Стига си свирилъ, Тилилейко! — ядосва се неговата баба. — Засрами се. Станалъ си за смѣхъ на селото. Брадата ти ей такава дълга, пъкъ свирѣшъ като хлапаче. Косата ти побѣлѣла, пъкъ съ свирка се залисвашъ. А бе, за тебе нѣма ли работа, човѣче? Я вземи ралото, та хайде на нивата!

— Ама, нали днесъ е недѣля, бе бабо?

— Хайде — хайде, тръгвай! Ушитѣ ми проглуши съ тази свирка.

Страшна проклетия бѣше

бабичката на дѣдо Тилилейко. Никакъ не обичаше да ѝ свирятъ. Голѣми поразии правѣше на веселия дѣдо. Щомъ го чуеше да свири, изгонваше го отъ кѣщи.

Нѣма що, дѣдо Тилилейко тръгна да иде на нивата. Впрегна воловетѣ, помъкна дървеното рало. Ала нали бѣше празникъ, момитѣ и момцитѣ бѣха се събрали на мегдана. Щомъ го видѣха, развикаха се:

— Дѣдо Тилилейко, я да ни посвиришъ!

— Да ви посвирия, защо да не ви посвирия, — рече дѣдо Тилилейко. Той извади шарената свирка и засвири. Хоро то се люшна. Заскачаха момитѣ, заскачаха и момцитѣ: тропта — хопта, хайдеде!... А дѣдо Тилилейко навирилъ шарената

свирка и се униса. Дюрюлъ — дюрюлъ...

Изведнажъ нѣкой го хвана за ржката.

— Хаа, ти тука ли си билъ! — викна бабата на дѣдо Тилилейко. — Нали те пратихъ на нивата, дърто? Дай тука воловетѣ, пъкъ ти върви за дърва въ гората.

Върна се дѣдо Тилилейко въ кѣщи, яхна магарушката Сивушка и кльопта-кльопта пое въ планината. Стигна въ гората, завърза Сивушка, нагани се да сѣче. Ала сѣче ли се такава гора! Поточета зашуртѣли, птички запѣли, дървета зашумѣли.

Дѣдо Тилилейко замахна съ брадвата, ала въ листата за- свири косъ.

— Слушай, — каза косътъ, — не сваляй дървото, защото

имамъ гнѣздо въ листата. Шестъ косчета си имамъ горе.

Дѣдо Тилилейко погледна нагоре. Шестъ малки черни главунки записукаха отъ гнѣздото.

Бре, какво да се прави! Бива ли да се оставятъ безъ гнѣздо малкитѣ душинки?...

Дѣдо Тилилейко отиде при друго дърво и замахна.

— Не ме сѣчи! — изстена дървото. — Тукъ идватъ двама овчари и вакушкитѣ пладнуватъ подъ моята сѣнка.

Дѣдо Тилилейко се озърна наоколо и видѣ едно старо дърво. — Ха, ето това дърво ще отсѣка! То не става за нищо, освенъ за горене. — Той дигна брадвата да го сѣче.

— Недей! — извика дървото. — Виждашъ ли тия малки фиданки подъ мене? Азъ съмъ